

De laatste druppel

Gawin Murano lag muisstil onder het bed van zijn ouders. Het was er stoffig en hij onderdrukte met moeite een niesbui. Als ze verstoppertje speelden wist Darik hem doorgaans in een mum van tijd te vinden, zeker als hij ook nog eens onbeheerst begon te niezen.

Maar, eerlijk is eerlijk, zonder zijn broertje zou Gawin zich hebben doodverveeld. Hier, in het buitenhuis van zijn ouders, koning Egon en koningin Armana, werd de sfeer bepaald door saaie gouvernantes en soldaten van vaders lijfwacht, norske mannen met spiedende ogen wie niets ontging.

Vanaf de gang drong een gesmoorde kreet tot hem door die eindigde in een waterig gereutel. Gawin schrok ervan, kwam in een reflex overeind en bonkte met zijn hoofd tegen de houten onderkant van het bed. Terwijl hij voorzichtig met zijn hand over de pijnlijke plek wreef, verloor hij de deuropening geen ogenblik uit het zicht. Veel kon hij van zijn plaats onder het bed niet zien. De gordijnen van de slaapkamer waren halfdicht om de benauwende hitte buiten te houden. Een zonnestraaltje belichtte een stuk van het geknoopte tapijt aan het voeteneind van het bed. Oplichtende pluisjes wervelden in het scherpe daglicht.

Gawin beet op zijn onderlip. Hij voelde zich plotseling heel erg alleen. Zijn ouders waren kort tevoren vertrokken. Gawin was maar wat graag meegegaan naar de grote tempel op de heuvel waar vandaag het jaarlijkse verzoeningsfeest werd gevierd. Het was een prachtige dag en hij wist dat het in de straten van Sepura zou wemelen van de kleurrijk geklede mensen. Wel drie keer had hij zijn vader gevraagd mee te mogen, maar zelfs zijn meest smekende blik had niet het gewenste resultaat opgeleverd.

De deur van de slaapkamer ging piepend open. Gawins hart bonkte in zijn keel. Hij zag twee kleine voeten naar binnen schuifelen. De gouden gespen van Dariks schoenen lichtten fel op in het zonlicht.

Er klonk een tweede kreet, gevolgd door een zware plof, alsof een zak meel op de vloer werd gesmeten. Het getinkel van metaal. Een zwaard? Een helm?

Gawin hield zijn adem in. Dariks schoenen bleven als vastgenageld staan, pal voor hem. Zware voetstappen kwamen snel dichterbij. Gekraak van leer en van zacht tinkelend metaal. ‘Darik,’ siste Gawin. ‘Hier, onder het bed, snel.’

De kamerdeur werd ruw opengesmeten. In de deuropening zag Gawin tot zijn ontzetting een paar stoffige sandalen. Die droegen de lijfwachten van zijn vader niet!

Een zurig luchtje vulde de kamer. ‘Mooi, daar heb je een van die mormels,’ bulderde een mannenstem.

Darik zette het op een krijsen en rende naar het raam. Gawin moest zich tot het uiterste inspannen om het niet ook uit te schreeuwen.

De sandalen overbrugden de afstand naar het raam.

Met een plof liet Darik zich op de vloer vallen. Hij probeerde onder het bed te kruipen!

Gawin keek zijn broer recht aan. Dariks ogen waren groot van angst en glinsterden van het traanvocht. Toen werd de jonge prins bij zijn benen vastgegrepen en weggesleurd.

Darik schreeuwde het uit. Een eeltige hand trok hem aan

zijn haar overeind en Gawin moest machteloos toezien hoe het blonde hoofd van zijn broer uit zijn blikveld verdween.

‘Ja, dit is er eentje, een van de jongens,’ sprak een zachte mannenstem vanuit de deuropening. Toen, venijnig: ‘Je weet waarvoor we hier zijn, schiet op. Ik help je wel.’

Gawin verstijfde. Hij hoorde een gesmoorde kreet. Een hand belette zijn broer om hulp te roepen. De kreet steeg in toonhoogte, werd door paniek gekleurd... en brak abrupt af.

Bloed spetterde op het tapijt en tekende een grillig patroon. Ondanks zijn betraande ogen zag Gawin hoe het lichaam van zijn broertje voor hem op het tapijt in elkaar zakte en levenloos bleef liggen. Een donkere golf welde op uit zijn doorgesneden keel, glinsterend in het zonlicht. Dariks blauwe ogen starden levenloos in het niets.

Gawin voelde zijn lijf verkrampen. Hij proefde bittere gal in zijn keel en hapte naar lucht die er even niet was.

‘Waar is dat andere joch?’

‘Ik zie verder niemand. Jij?’

‘We kunnen niet te lang blijven. Kijk eens achter de gordijnen... of onder het bed.’

Gawin drukte zich tegen de muur, zover mogelijk van de rand van het bed vandaan. De sandalen liepen van hem weg.

De gordijnen werden met een ruk verder opengetrokken. Het binnenstromende zonlicht gleed over Dariks ontzielde lichaam, onbarmhartig en niets verhullend.

‘Niets,’ bromde de man bij het raam. Gawin zag met angst en beven hoe de man knielde en met zijn handen op de vloer steunde. Een van die handen omklemde een vlijmscherpe dolk die rood zag van Dariks bloed.

In de verte klonken stemmen die snel dichterbij kwamen. Even later werd er op een deur gebeukt, het hout kraakte. ‘Wegwezen, nu,’ zei een stem vanaf de gang. De geknielde man stond abrupt op, zonder zich ver genoeg naar voren te hebben gebogen om onder het bed te kunnen kijken. De sandalen stapten over het ontzielde lichaam van Darik heen en verplaatsten

zich naar de deur. Het lawaai op de gang nam toe. De man hield even zijn pas in, net lang genoeg om een klein voorwerp uit zijn hand te laten glijpen. Het belandde met een tik op de vloer naast het lijk van Darik. Toen versnelde de moordenaar zijn pas en liep de kamer uit.

Vanuit zijn positie kon Gawin net zien wat er op de vloer was gegooid. Het was een donkergrijs sieraad in de vorm van een gestileerd doodshoofd. En Gawin wist donders goed waar dat teken voor stond.

Voor Vorg!

Egon keek naar zijn vrouw Armana. Haar smaragdgroene japon kleurde prachtig bij haar ogen. Toen richtte hij zijn aandacht weer op Erina Gezorio, die de tempeldienst leidde.

Egon zuchtte. Hij haatte formele tempeldiensten. Armana en hij hadden zojuist plaatsgenomen op de speciaal voor hen in de tempel opgestelde stoelen. De met goudverf beschilderde zetels waren pompeus, maar dat hoorde er nu eenmaal bij als je een land regeerde. Evenals het opzichtige generaalsuniform waarin hij zich die ochtend met de grootste moeite had gehesen. Vroeger, toen hij officier van de garde was, had hij regelmatig getraind om in vorm te blijven. Nu hij koning was, moesten alleen zijn hersens zich nog dagelijks inspannen, zijn lichaam was bijzaak geworden.

Boven hun hoofd zwaaide een wierookpot traag heen en weer. De tempel werd gevuld met een geur die nu eens deed denken aan een knapperend haardvuur, dan weer aan een veld vol bloeiende rozen.

Achter hen luisterden representanten van de adellijke families en een paar honderd andere hoogwaardigheidsbekleders naar de preek van de hogepriesteres. Erina was waarschijnlijk de machtigste vrouw van Carolia. Als hogepriesteres van Sepura was ze zelfs invloedrijker dan de hoogste leider van haar godsdienst, de patriarch. Sepura was dankzij zijn goudmijnen de rijkste stad van het land en geen Viguru-tempel was groter

dan die waarin vandaag het feest der verzoening werd gevierd.

Ook Armana was in naam nog steeds hogepriesteres van de god van het leven, maar het was een functie die ze sinds haar huwelijk met Egon niet meer actief vervulde.

Terwijl Egon naar Erina keek, viel het hem op dat de twee hogepriesteressen in niets op elkaar leken. Armana, die nu tegen de veertig liep, was nog steeds een elegante en aantrekkelijke vrouw. Erina was iets ouder, maar voor haar waren de jaren minder vriendelijk geweest. Ze had een lang en statig postuur, dat wél, maar de gelaatstreken van haar hoekige gezicht leken verstard in een uitdrukking van gekwetste trots. Haar blik wekte bij veel tempelbezoekers de neiging spontaan zonden te gaan opbiechten, zelfs al moest men die verzinnen.

Egon mocht haar niet, bijna niemand mocht haar. Maar iedereen was bang voor de hogepriesteres, vreesde Erina's invloed op de machtige adel van Sepura.

De hogepriesteres was een begaafde manipulator en speelde de adellijke families meesterlijk tegen elkaar uit. Ze vertegenwoordigde een religie waarin de juiste mate van godvrezend gedrag werd beloond met een mooiere reïncarnatie in een volgend leven. Een betere stok achter de deur bestond er niet en Erina maakte daar handig gebruik van!

Terwijl Erina verder ging met haar preek over boetedoening en vergeving, standaard onderwerpen op dit verzoeningsfeest, gingen Egons gedachten wat verder terug in de tijd. Het was nu bijna vier jaar geleden dat Zabatha, de leider van de cultus van Cataris, door zijn zoon Valdis was vermoord. Daarmee was de belangrijkste en meest directe dreiging voor Carolia weggenomen. Valdis was destijds nog te jong geweest om zelf een gevaar voor het koninkrijk te vormen, maar intussen was hij volwassen. Onder zijn leiding was de aanhang van de cultus sterk gegroeid, vooral in Kraznach.

Hertog Berik van Kraznach, Egons oom, was een paar jaar geleden overleden. Sindsdien had Padda Hovelius, de oude hogepriester van Vorg, officieel de leiding van de stadstaat op zich

genomen. Aanhangers van Viguru waren er niet meer welkom en de cultus, die eerst alleen oogluikend was toegestaan, oefende zijn duivelse praktijken nu zonder enige tegenwerking uit. De boodschap van Cataris, die erop neerkwam dat trouwe volgelingen in het hiernamaals beloond zouden worden met een plaats in de Gouden Vallei, vond gretig aftrek onder de arme bevolking.

Alsof dat niet genoeg was, was er elders in Carolia door botsingen tussen leden van Vorgs Doodshoofdlegioen en Viguru's Zonnelegioen bijna een nieuwe heilige oorlog uitgebroken.

Egon had die alleen in de kiem kunnen smoren door zijn koninklijke garde als buffer tussen de fanatieke, maar slecht opgeleide, legionairs van beide partijen te laten fungeren. De gevechtskracht van de godsdienstfanatici was beperkt omdat alleen de officieren van de legioenen uit de schatkist van de patriarchen werden betaald. De overige legionairs waren meestal ambachtslieden of rijke boeren die een paar dagen per week dienst deden. Ze moesten zelf hun wapenrusting kopen, iets wat niet iedereen zich kon veroorloven.

De koninklijke garde, die uit goed getrainde beroeps soldaten bestond, was intussen in omvang verdubbeld tot bijna twintigduizend man. Met uitzondering van Kraznach beschikte nu iedere grote stad in Carolia naast de eigen stadswacht over een garnizoen van de garde.

Een elleboog prikte in zijn zijde en Egon schrok op uit zijn gepeins. Armana knikte gepikeerd in de richting van de massief gouden zon boven het altaar. Egon grijnsde verontschuldigd en mompelde met de overige aanwezigen de rituele woorden die op dit moment van de dienst vereist waren. Hoog aan de hemel had de zon zojuist een punt bereikt waarbij zijn stralen door één van de kunstig gebouwde raampjes in het dak van de tempel vielen, recht op het heilig symbool boven het altaar. De hele tempelruimte werd overspoeld door een gouden golf van weerkaatst zonlicht.

Egon concentreerde zich weer op de eredienst tot zijn oog

op Marak Betumar viel, de monnik die door iedereen Marak Viervinger werd genoemd.

Marak, die een eind verder tussen een aantal andere geestelijken zat, was een goede vriend en intussen een van zijn belangrijkste adviseurs. Het was vooral dankzij hem dat Egon destijds besloten had de garde zo drastisch uit te breiden. Niet omdat Marak gecharmeerd was van veel wapengekletter, integendeel. De garde was echter de enige neutrale macht in Carolia die iedereen respecteerde.

‘Je moet een ijzeren vuist hebben,’ had de monnik destijds gezegd. ‘Niet om anderen te vermorzelen, maar om er zó hard mee op tafel te slaan dat iedereen even zijn mond houdt en bij zinnen komt. Alleen zó handhaaf je het evenwicht.’

Dankzij die raad was de situatie in Carolia weer enigszins onder controle, ofschoon Egon zich nog steeds op de breuklijn van een aardbevingsgebied waande. Ieder moment kon het weer fout gaan, mede doordat hij het tweede dringende advies van de monnik nooit had opgevolgd: Marak had hem vergeefs gesmeekt een strijdmacht samen te stellen om Valdis gevangen te nemen.

De stilte in de tempelruimte - Erina had gevraagd om een moment van bezinning - werd plotseling doorbroken door het gepiep van een deur.

Egon keek om, net zoals alle andere aanwezigen. De kolossale tempeldeur, die de gehele dienst dicht hoorde te blijven, werd langzaam geopend.

Een gestalte in een goud-zwart kapiteinsuniform kwam binnen. Het klikken van zijn laarzen klonk ongewoon luid in de verder stille ruimte. De gardist droeg zijn gepluimde helm onder zijn arm. Het was een officier van de koninklijke lijfwacht, de elite-eenheid van de garde.

Het gezicht van de man stond bijna onnatuurlijk strak, alsof hij met geweld iedere vorm van emotie wilde onderdrukken. De officier liep regelrecht naar Egon, die intussen was opgestaan.

De vorst kreeg opeens een droge keel. Armana pakte zijn hand en hield die verkrampd vast. Met samengeknepen lippen wachtten ze beiden af.

De kapitein bleef voor het koninklijk paar staan. Erina keek toe vanachter het altaar, zichtbaar geïrriteerd over deze verstoring van háár dienst. Ze hield echter haar mond.

De kapitein boog naar Egon toe en fluisterde hem iets toe.

De vorst hapte naar adem, voelde hoe zijn ogen begonnen te branden. Armana, die had meegeluisterd, sloeg haar handen voor het gezicht en onderdrukte een snik.

Egon vermande zich met moeite. Hij wenkte Marak dat hij mee moest komen. Langzaam begeleidde hij zijn geëmotiveerde vrouw naar de uitgang. De gardekapitein liep stram achter hen aan.

Overal in de tempel klonk geroezemoes. Egon merkte het nauwelijks. Verdoofd van verdriet stapte hij in een gereedstaande koets. Pas toen de lakei de koetsdeur had gesloten liet hij zijn tranen de vrije loop.

Marak beet op zijn lip. Hij had zijn beste vriend nooit eerder zó ontredderd gezien. Zélf had hij uiteraard geen kinderen - hij leefde celibatair - maar hij kon zich voorstellen dat het verliezen van een kind het ergste is wat een ouder kan overkomen. En prins Darik was zo'n aardige knul geweest, slim en nieuwsgierig, een prima tegenwicht voor zijn oudere broer. Kroonprins Gawin was een doener, Darik een denker. Gawin was charmant en onbezonnen, Darik terughoudend en bedachtzaam. Marak had in de jongste prins altijd iets van zichzelf gezien.

Nu stond hij hier op de plaats van de moord, op het tapijt met de bloedvlekken. Het lijk van de jonge prins was weggevoerd en lag opgebaard in zijn slaapkamer, nu een rouwkamer.

Egon stond naast Marak. De ogen van de koning waren nat, zijn lippen trilden. Armana was in de rouwkamer, samen met enkele hofdames. Kroonprins Gawin lag op bed. Hij had na

een korte ondervraging een slaapmiddel gekregen en werd zwaar bewaakt.

Marak liet het naast het lijk gevonden symbool van Vorg door zijn vingers glijden. Egon keek hem vol verwachting aan. De monnik was wellicht de enige geestelijke in Carolia die in staat was om met behulp van de energie van zijn godheid een stukje terug in de tijd te *kijken*. Een moord liet een energetisch aura achter dat voor iemand met de Gave van Marak nog tamelijk lang te lezen was. Hij pakte zijn staf beet, opende een kanaal en liet zijn geest in de tijd terugglijpen.

De gebeurtenissen van die ochtend ontvouwden zich pijnlijk helder. Hij liet zijn geestesoog dwalen en kreeg niet alleen beelden van wat in de slaapkamer was gebeurd, maar ook van wat daarvoor op de gang had plaatsgevonden. De aanvallers waren via het dak gekomen en met een man of tien tegelijk binnengevallen. Ze hadden de wachtposten met een moordend spervuur van kruisboogschichten bestookt, waarbij veel doden waren gevallen. Pas na enkele minuten had de garde voldoende versterking gekregen om de aanvallers uit te schakelen. Een paar waren echter ontkomen.

Toen Marak zijn kanaal weer losliet haalde hij diep adem. Hij moest de verschrikkelijke beelden van de moord op de jongen even verwerken. Langzaam opende hij zijn ogen. De koning keek hem gespannen aan. Egons blik sprak boekdelen. Hij wilde alleen maar weten wie de moordenaar was en vervolgens wraak nemen.

Marak koos zijn woorden zorgvuldig. 'De mannen die binnenvielen kwamen vanaf het dak en hebben alleen kruisbogen gebruikt. De gardisten kregen amper de kans zich te verweren. Ik heb geen restsporen van gekanaliseerde energie gevonden, dus waarschijnlijk waren er geen priesters bij. De moordenaars van Darik herkende ik niet. Het waren er twee. Ik heb ze niet bij de doden die in de gang liggen gezien, dus ze zijn ontsnapt. Ik kan hun gezichten straks wel uittekenen.'

'En waren het aanhangers van Vorg?'

Marak haalde zijn schouders op. ‘Moeilijk te zeggen. Ik herkende niemand. De moordenaars hebben het heilige symbool bewust naast Darik op de vloer laten vallen, dat zag ik duidelijk. Ze wilden ons dus in ieder geval laten denken dat ze Vorg aanbidden. Of dat ook echt zo is, betwijfel ik.’

‘Wie anders,’ siste Egon met nauwelijks ingehouden woede. ‘Als het cataristen waren geweest, hadden die deze laffe daad zelf wel opgeëist.’

‘Als Valdis hier achter zou hebben gezeten zeker,’ beaamde Marak. ‘De jongen is arrogant en rechtlijnig. Maar het brein achter Valdis is Hassak. En hém acht ik tot alles in staat.’

‘Genoeg! Tot het tegendeel bewezen wordt, ga ik er vanuit dat dit het werk is van Vorg-aanhangers. En dat zullen ze weten ook!’

‘Doe niets overhaast, Egon,’ bezwoer Marak bezorgd.

De koning deed alsof hij hem niet hoorde en ging hoofdschuddend op de rand van het bed zitten. Met zijn handen onder zijn kin staarde hij naar de bloedvlek op het tapijt.

Marak zette zich naast hem. Hij schraapte zijn keel. ‘Ik vind het vreselijk voor jullie, Egon. Maar ik smee je, neem geen wraak. Dat is waarschijnlijk precies wat ze willen, oorlog! Een Derde Heilige Oorlog.’

Egon zei niets, bleef voorovergebogen op het bed zitten. Een traan viel op het tapijt, precies op de bloedvlek.

‘Doe niets voordat Darik begraven is, laat zijn dood en teraardebestelling niet door nieuw bloedvergieten worden ont-eerd.’

‘Gewoon niets doen?’ Egons stem klonk hol. ‘Tot na zijn begrafenis en dit... feest, dit feest der verzoening?’

‘Ja, het tijdstip maakt het extra wrang. Maar ook dat zal geen toeval zijn.’

Egon wreef met de rug van een hand langs zijn wang. Hij keek op. ‘Het spijt me Marak. Maar ik kan dit niet ongestraft voorbij laten gaan. Ik zal het mezelf nooit vergeven als ik nu niets doe. Ik moet iets ondernemen, niet alleen als koning, maar

nog meer als vader en echtgenoot.'

'Dat begrijp ik, Egon. Vind de moordenaars en berecht ze! Maar reageer het niet af op hun geloofsgenoten.'

Egon stond op. 'Nee, Marak. Ik moet een daad stellen, hier en nu. Morgen zal ik een decreet uitvaardigen. Zoals Kraznach verboden is voor aanhangers van Viguru, zal Sepura op slot gaan voor aanhangers van Vorg.'

Marak sprong op. 'Dat kun je niet maken, Egon.'

'Oh nee? Wacht maar eens af. Voor jou ben ik misschien gewoon Egon, maar voor ieder ander ben ik de koning van Carolia. En niemand, maar dan ook niemand, vermoordt ongestraft mijn kind.'

Voordat Marak verder nog wat kon zeggen, beende de vorst de kamer uit. De monnik wilde achter hem aan gaan, maar dat werd hem onmogelijke gemaakt doordat Egons lijfwachten onmiddellijk achter hun koning aan liepen.

Marak liet zich weer op de rand van het bed zakken. Hoofdschuddend keek hij naar het tapijt, naar de plaats waar Darik zijn bloed had vergoten... en Egon zijn tranen.

Bloed en tranen. En dit was nog maar het begin!

De Bloedgarde

Marak gilde. De pijn was ondraaglijk. Met iedere klap werd de spijker dieper in zijn handpalm gedreven.

De ogen van zijn beul gloeiden als smeulende kolen achter de gaten in diens masker. Hij haalde uit en nagelde Maraks enige hand met een laatste slag van zijn hamer tegen de boom. De man deed een paar passen terug, zette zijn handen in zijn zij en observeerde zijn slachtoffer met kennelijke tevredenheid.

Marak kon het gezicht van zijn beul niet zien, maar wist al lang wie het was. De monnik verbeet zijn pijn, terwijl een dun straaltje bloed over zijn arm naar zijn schouder drupte. Hij stond op zijn tenen en wist dat hij het niet lang meer zou volhouden. Nog even en zijn volle gewicht zou aan zijn hand komen te hangen.

‘Waarom?’ kreunde Marak. Hij richtte zijn ogen weer op de man tegenover hem. ‘Wat wil je hiermee bereiken?’ Een scherpe pijn trok door zijn verkrampte schouder en hij beet zo hard op zijn lip dat die begon te bloeden.

Zijn beul grijnsde. Marak zag tanden in de mondopening van het zwartleren masker glanzen. Even bleef het stil. De mist die hen omringde leek zich verder te verdikken en alles op te slokken behalve de toekijkende gestalte. De grauwe nevel voel-

de klam aan, als een vochtige lijkwade.

‘Je weet hoe je dit kunt laten ophouden, Marak. Het is simpel. Je hoeft alleen maar op te houden jezelf te verloothenen.’ De stem van de beul klonk verrassend beschaafd, bijna zalvend.

‘Dan ga ik nog liever dood.’

‘Maar niet meteen, Marak. Ik kan je duizend doden laten sterven voordat het écht zover is, dat weet je. Mijn macht is onbegrensd, net als jouw koppigheid.’

Maraks tenen hielden zijn gewicht niet meer. Langzaam zakte hij naar beneden, zijn rug schurend tegen de ruwe bast van de boom. Hij schreeuwde. De wond in zijn hand scheurde uit en een vlammeende pijn sneed door hem heen.

‘Gaat het?’ informeerde de ander belangstellend.

Het duurde even voordat Marak weer bij zinnen kwam. Hij was er weer in geslaagd op zijn tenen te gaan staan, waardoor de druk afnam. Hij zweette over zijn hele lichaam.

De ogen van zijn beul waren opwaarts gericht, zo zag hij nu. Onwillekeurig volgde Marak zijn blik. De onderste takken van de enorme boom waren nog net zichtbaar. Op één daarvan zat een kraai, geduldig wachtend tot de monnik zijn laatste adem zou uitblazen. De top van de furkaboom was niet te zien, dat liet de mist niet toe. De furkaboom? ‘Hoe heb je die spijker in de boom gekregen?’ vroeg Marak die zich plotseling herinnerde dat levend furkahout zo hard is als diamant.

‘Ah, het dringt tot je door?’ De beul klonk geamuseerd, waarschijnlijk ingenomen met zijn eigen woordspeling. ‘Zoals ik al zei, mijn macht is onbegrensd.’

‘Nee, dat kan niet,’ gilte Marak. ‘Niet met furka, niet met furka...’

Hij schoot overeind, badend in het zweet.

‘Furka is in zicht, eerwaarde.’ De oude visser stond handenwringend naast hem, zijn gegroefde gezicht getekend door bezorgdheid over zijn gast.

De nauwe kajuit van de boot stonk naar vis en lampolie. Marak snoof het op als een fijn parfum. Het was het ultieme be-

wijs dat zijn nachtmerrie voorbij was. In zijn dromen bestonden immers geen geuren, alleen maar pijn, heel veel pijn.

Hij kon al tijden niet meer slapen zonder te moeten vrezen voor een helse nachtmerrie. De god Cataris, zijn verre voorvader, bleef hem er zo aan herinneren dat Marak Hem had verloochend.

Soms had Marak geluk en bleef de nachtmerrie weg. Dan was de aandacht van Cataris waarschijnlijk elders, wellicht bij Valdis, zijn andere incarnatie. De jonge leider van de cultus was veruit de sterkste geestelijke van Carolia... en de meest onberekenbare.

‘Wilt u weer naar de gebruikelijke plaats, eerwaarde?’

Marak knikte, intussen met een mouw het zweet van zijn voorhoofd vegend.

De oude man draaide zich om en wrong zich door de smalle kajuitdeur naar buiten. Door de deuropening zag Marak dat de zon al door de ochtendnevel heen begon te breken. De vissersboot schommelde nauwelijks, het was bijna windstil.

Terwijl Marak een beker water leegdrank, bedacht hij dat de visser zijn hulp nodig had. Hoe anders zou hij nu wind in de zeilen krijgen? En waarom ook niet? Hoe sneller hij op Furka aankwam hoe sneller hij Tania weer kon zien. Om nog maar te zwijgen over de slaap die hij er kon inhalen. Daar, tussen de woudreuzen, was het voor Cataris vrijwel onmogelijk om tot hem te komen.

En slaap had hij broodnodig, want de nachtmerries putten hem meer uit dan hij zelf wilde toegeven. Zijn dreinende hoofdpijn en de donkere wallen onder zijn ogen waren daarvan getuige.

Marak kleepte zich snel aan, pakte zijn furkahouten staf en klom het dek op. De boot was maar klein, met een tweekoppige bemanning, de visser en zijn zoon. Beide mannen keken even op en gingen toen verder met hun werk, het schoonmaken van de vis die ze die ochtend hadden gevangen. Vader en zoon leken op elkaar, met hun door de zon verweerde gezich-

ten en haviksneuzen. Ze waren intussen gewend aan hun vreemde gast, de monnik met zijn ene hand en zijn nachtmerries.

Door de optrekkende nevel zag Marak de bekende contouren van Furka opdoemen. Zijn hart sprong op. Hij had zich de afgelopen jaren aangewend om regelmatig een kort reisje naar het eiland te maken. Via Kraznach ging dat niet meer, dat was te gevaarlijk. Men kende hem daar en Marak was er zijn leven niet zeker. Hij had in een van de vissersdorpjes aan de zuidkust echter steeds deze boot kunnen huren. Het kostte een lieve duit, maar dankzij Egon en Armana was zijn geldbuidel tegenwoordig goed gevuld. De twee vissers hadden het eerst niet aangedurfd, maar Maraks kracht als geestelijke had bij de mannen de doorslag gegeven. Ze waren ervan overtuigd dat de monnik hen kon beschermen als dat nodig was.

De wateren rond de Neveleilanden waren de laatste jaren niet veiliger geworden, ook al had de cultus het eiland sedert Maraks confrontatie met Zabatha en Valdis, nu een jaar of vier geleden, met rust gelaten.

Tegenwoordig bezocht Marak het eiland via de achterdeur, zoals hij het zelf noemde. Hij had na lang zoeken aan de rotsige zuidkant van het eiland een inham met een piepklein kiezelstrandje ontdekt.

Het strand lag aan de voet van een steile rotswand die bijna direct overging in de uitlopers van het furkawoud. Voor een gewoon mens was de rotswand amper te beklimmen en het daarachter liggende woud niet te betreden. Marak kon met behulp van gekanaliseerde energie echter tegen de wand omhoog leviteren en dankzij zijn staf toegang tot het woud krijgen.

‘Berg de netten op en neem het roer,’ zei hij tegen Akhbar, de oude visser. ‘Ik zal wind oproepen. Je weet waar we moeten zijn.’

Een paar uur later nam Marak afscheid van Akhbar en zijn zoon, Sem. Hij sprak af dat hij na twee dagen terug zou keren. Tot

die tijd zou de boot in de inham blijven liggen, uit het zicht van eventuele andere schepen. Marak waadde door de branding naar het kiezelstrandje. Vluchtig controleerde hij de kleine sloep die op het strandje lag. Hield het zeildoek de boot nog droog en zeewaardig? Was de voorraad scheepsbesluit en drinkwater nog niet bedorven?

Hij had de boot er drie jaar geleden in het diepste geheim naartoe laten slepen. De druïden hadden dat onnodig gevonden maar Marak had het toch gedaan. ‘Je weet nooit of het niet een keer van pas komt,’ had hij gezegd. ‘Dankzij de ring van Loyal kan één van jullie het eiland altijd verlaten om hulp te halen als dat nodig is.’

Marak had de eeuwenoude ring na het gevecht met Zabat-ha en Valdis bij de druïden achtergelaten. Zolang de holte in de ring gevuld was met furkasap kon een druïde er het woud mee verlaten zonder het contact met de furkabomen en haar godheid te verliezen.

Ondanks de mogelijkheden die de ring gaf, had de opperdruïde, Gwendolin, hem bij herhaling uitgelegd dat die boot toch echt niet nodig was. De bomen zouden de druïden immers tegen al het mogelijke onheil beschermen, dus waarom zou iemand het woud verlaten?

Marak wist dat ook, maar hij had zijn zin toch doorgedreven.

Toen hij het furkawoud betrad, verdween Maraks hoofdpijn snel. Het geruis van de wind door de bladeren, het gezang van vogels, de geur van vochtig hout, het voelde als een thuiskomst. Na een tijdje zag hij in de verte de eerste druïden, twee vrouwen die paddenstoelen aan het zoeken waren. Het waren Elisa en Vera, die Marak van vorige bezoeken kende. Een paar tellen later zagen ze hem ook. De druïden kwamen naar hem toe.

‘Ah, heer Betumar,’ groette Elisa formeel. ‘Welkom op Furka. Ik neem aan dat u de opperdruïde wilt spreken?’

‘Dat klopt. Ik heb belangrijk nieuws van het vasteland.’

‘O?’

‘Slecht nieuws, vrees ik.’

‘Dan zullen we maar snel gaan. Ik zal u de weg wijzen, de tempel is pas verplaatst.’ Elisa gaf haar mand aan Vera en vroeg haar door te gaan met paddenstoelen zoeken. Ze leidde de monnik dieper het woud in.

Na enige tijd hoorden ze in de verte geklop, gezaag en het geroep van aanwijzingen.

‘De boom in onze oude tempel werd te oud om nog voldoende sap af te scheiden,’ vertelde Elisa, terwijl ze zich naar Marak omkeerde. ‘Daarom bouwen we een nieuwe tempel rond een jongere furkaboom. De boomhutten zijn verplaatst. We zijn er bijna mee klaar.’

Marak knikte. Hij kende de rituelen van de druïden intussen goed. Hun dagelijkse ceremonie van samensmelting vormde het hoogtepunt van hun godsverering. Tijdens die ceremonie dansten ze rond de jonge boom en likten aan de gladde, vochtige bast. De uitwisseling van het drogerende furkasap en menselijk speeksel versterkte de symbiose tussen de druïden en het woud. Doordat de druïden dit al eeuwen deden en regelmatig van boom moesten wisselen waren al aardig wat van de woudreuzen met dit ritueel ‘opgegroeid’.

Elisa en Marak liepen de open plek op waar de tempel werd gebouwd. Marak vertrok zijn gezicht. Door het lawaai van de werkzaamheden kwam zijn hoofdpijn weer terug.

Overall waren druïden bezig met het in elkaar zetten van hutten en tempeldelen die met handkarren vanaf de oude locatie waren aangevoerd. De lastige bereikbaarheid van sommige hutten, hoog in de bomen, maakte het een complex proces. Delen van touwbruggen lagen nog op de grond, andere bruggen werden met hulp van katrollen opgehesen.

‘Zou je hier even willen wachten?’ vroeg Elisa, waarna ze in de grotendeels afgebouwde tempel verdween.

Marak zag dat verscheidene druïden waren gestopt met werken en hem aanstaarden. Hij was niet anders gewend. Hij was

de enige man die hier wel eens kwam en dat wekte in deze vrouwengemeenschap altijd enige beroering. Opeens zag hij in de verte een vrouw naar hem zwaaien. Ze stond op een half afgebouwd platform, een meter of tien boven de grond. In haar handen hield ze een hamer en een lange plank. Haar slanke gestalte oogde fragiel tussen de reusachtige bomen die haar omringden.

Het was Tania. Ze had haar halflange blonde haar om praktische redenen opgestoken. Marak beantwoordde haar groet.

Het was voor de druïden geen geheim dat Tania en hij elkaar graag mochten, maar hun relatie bleef louter vriendschappelijk omdat ze zich beiden strikt aan hun gelofte van kuisheid hielden, hoe moeilijk dat soms ook was.

‘Ah, Marak, welkom in het woud!’ Gwendolin, de opperdruïde, liep op hem toe. Ze glimlachte breed, een uitdrukking waardoor haar gezicht ondanks de grijze haren weer jong leek.

Marak liep haar tegemoet en omhelsde haar kort.

‘Goed je weer te zien, Marak,’ zei ze op warme toon.

‘Dat is wederzijds, Gwendolin.’

De opperdruïde legde haar handen op Maraks schouders en bestudeerde zijn gezicht met gefronste wenkbrauwen. ‘Je ziet er moe uit, Marak. Word je nog steeds geplaagd door die nachtmerries?’

De monnik knikte. ‘Het wordt eerder erger dan minder.’

‘Ach, arme jongen,’ zei ze op moederlijke toon. ‘Loop maar met me mee naar mijn hut, dan zet ik een mok rustgevende kruidenthee voor je.’

Marak volgde haar via een loopbrug naar een laag gelegen hut, die al helemaal afgebouwd leek.

Gwendolin glimlachte een beetje opgelaten. ‘Mijn hut is altijd als eerste af, een privilege van mijn functie.’ De opperdruïde leidde hem de eenvoudige hut binnen, waar Marak zijn staf tegen de muur zette en aan tafel plaatsnam. Behalve de tafel stonden er alleen nog een bed, een kast en een klein altaar. Op het altaar stond het doosje met de ring van Loyal. Ook de

met runen versierde ceremoniële staf van de opperdruide stond daar in een standaard.

Gwendolin maakte vuur, zette een ketel water op en pakte enkele potjes met kruiden uit een kast.

Toen ze even later beiden met een mok dampende thee tegenover elkaar aan tafel zaten, keek Gwendolin de monnik aan. ‘Wat voor nieuws breng je deze keer?’

Marak zuchtte diep. ‘Prins Darik is kortgeleden in Sepura vermoord.’

De opperdruide liet de mok bijna uit haar handen vallen. ‘Dat meen je niet!’

‘Helaas wel. Het is een paar weken geleden gebeurd. De aanslag is gepleegd door mensen die deden of ze aanhangers van Vorg waren.’

‘Was dat dan niet zo?’

‘Dat weet ik niet. Het kunnen ook cataristen zijn geweest die op deze manier een Heilige Oorlog willen uitlokken.’

‘Een Heilige Oorlog? Maar dat zal koning Egon toch niet laten gebeuren?’

‘Dat valt nog te bezien. Hij was zo ontzet dat hij Sepura wilde laten afsluiten voor alle Vorg-aanhangers. Ik heb hem later met de hulp van Armana kunnen overreden die maatregel tot de priesters van Vorg te beperken.’

‘Maar dat is nog steeds rampzalig,’ zei Gwendolin op geschokte toon.

Marak knikte. Hij nam een voorzichtige slok van de hete thee. ‘Dat is het ook. De twee tempels van Vorg binnen de stadsmuren van Sepura zijn gesloten en verzegeld. Hun priesters zijn de stad uitgezet.’

‘De patriarch van Vorg zal woedend zijn!’

‘Reken maar, en niet alleen hij. Ik ben kort na de begrafenis van Darik naar het zuiden vertrokken en ben als het ware vlak achter de golf van verontwaardiging aan gereisd. Overal waar ik kwam zag ik relletjes en aanvaringen tussen de legionairs van beide godsdiensten.’